

■ Mindössze egy mágneses iránytű – no és a szemük – alapján navigáltak az alföldi pilóták október elején, Budapesttől egészen az Isonzóiig. Nem kis teljesítmény, a század elején az óceánt először átrepülő Lindbergh ezredes bizonyára gratulált volna hozzá. **Papp Lehel György**, szentesi országgyűlési képviselő, mint a Magyar Repülőszövetség társelnöke, **Podolcsák András**, a szegedi repülőtér vezetője pedig mint szakmai tanácsadó utazott egy konferenciára Goriziába, ahol a régió kiséges repüléséről folyt a disputa.

– Én csak beleszóltam ebbe az egészbe – kezdi a nem mindennapi kaland mesélését Podolcsák András. – Hétfőn szóltak, hogy pénteken menni kéne, Olaszországba. Akkor mindjárt mondtam a Repülőszövetségnek, hogy szerezzenek egy Malév-jegyet, vagy autót, s legvégső esetben gondoltam a repülőgépre. Természetesen, maradtunk ez utóbbi lehetőségnél. Bár nekem voltak feltételeim, hogy a gép legyen rendesen felszerelve, de a mai magyar helyzetre jellemző, hogy ebből semmi sem lett.

Hajdanán az MHSZ-nek volt egy ilyesfajta túságra felkészített repülőgépe. Az átalakulás utáni nagy osztozkodásban ez a Matáv klubhoz került, akik most egyszerűen nem adták kölcsön. A Malév klub sem segített a Szövetségnek, adtak egy hordozható azonosító jeladót, úgynevezett

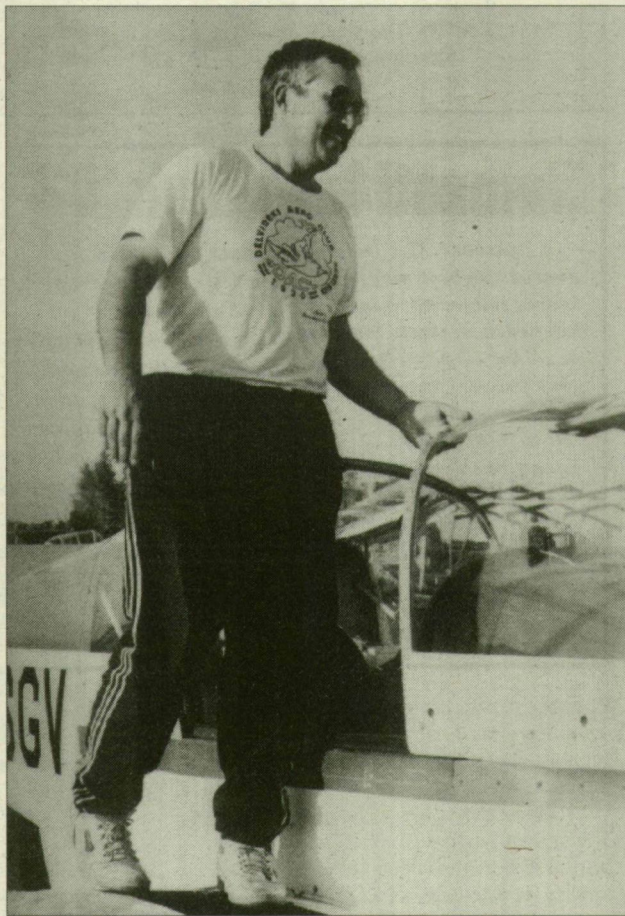
■ **Lindbergh ezredes gratulált volna**

Égi kaland a Zlin 142-essel

transzpontert – amiről útközben derült ki, hogy nem működik –, s így egy szál mágneses iránytűvel, az I. világháború szintjén felszerelt kiképzőgéppel vágtak neki pilóták az útnak.

– Előtte egyébként egy teljes napig rohangásztam Budapesten, az engedélyeket intéztem, Olaszországban még sötét középkor uralkodik, ugyanis öt nappal korábban kell belépési engedélyt szerezni. Leadtam a repülési tervet, ott nyilatkozni kell a repülőgép színéről. Kapásból beírtam, hogy fehér-kék, hiszen az ország összes Zlin 142-ese ilyen. Másnap kimentem a repülőtérre, látom, hogy ezt nemrég nagyjavították, s pont pirosra festették. Nevetni kezdtem, hogy már ez se jött be...

Egy ciklon érkezése előtti rendkívül párás levegőben indultak, mikor előre nemigen láttak, csak maguk alá. Igyekeztek a legrövidebb útvonalon menni, ám jellemző a mai helyzetre, hogy Szlovénia és Magyarország között nincs légi kilépő kapu. Zágráb irányába kerültek ezért, így harminc percig Horvát légterben repültek, s onnan mehettek Szlovéniába. Ljubljanában már indulásukkor esett az eső, mire odaért a Zlin, ez szerencsére abbamaradt, ám a felhőzet tel-

Podolcsák András (Fotó: Gyenes Kálmán)

jesen szétterült. Gondot azért jelentett ez, mert az útvonalra merőlegesen helyezkedett el

egy 1200-1500 méter magas hegységvonulat – a felhőzet pedig 900 méteren volt. Ilyen

felműszerezettség mellett gondolni sem mertek arra, hogy keresztülhasítják az égi paplanokat, ezért délnek fordultak és egy kerülővel a Piave völgyében surranhattak ki a doberdoi sík vidékre. Ott már látták az olasz-szlovén határt, mely pont kettévágja Goriziát – a várost, ahová igyekeztek.

– A város megpillantásával azonban még nem értek véget a megpróbáltatásaink, hiszen Goriziában nem szállhattunk le, a vámreptér ugyanis Ronchi-ban van. Ott azonban totálisan elromlott az idő, szakadt az eső. A repírányító pedig csak a szabvány IFR szöveget (műszerrepülési szabályok) nyomta, hogy jelentsük, ha elkaptuk az ILS (műszeres leszállító rendszer) síkló pályát. Jelentettem neki, hogy csak egy mágneses iránytűnk van, meg a négy szemünk. Majd válaszolt, hogy jelentsük, ha megláttuk a leszállópályát. Hát sose láttuk meg... Végül száz méter magasan, vagy inkább alacsonyán, az Isonzó vonalát követve a kerestük a repülőtér. A látás folyamatosan romlott, így feladtam a keresést és észak felé kifordulva próbáltuk magunkat helyre tenni. A navigáció ilyen lehetetlen körülmények között hasonlít a keresztretjvnyre, meg kell fejteni a vízszintes, a fűg-

góleges sorokat, majd kijön a megoldás. Végre ráakadtunk Goriziára, majd a várostól délre megtaláltuk Gorizia repterét. Ekkor a repírányító biztonsági okokra hivatkozva megtiltotta, hogy leszálljunk. Ott keringtünk, amíg egyre romlott az időjárás. Végül megláttunk egy villogó autót a földön Ezt végső megerősítésnek vettem és azonnal leszálltunk.

Természetesen egy perc alatt ott termettek a rendőrök, határőrök, vámosok, s szakszerűen elintézték a beléptetést. A repülőtérén valóságos ítéletidő tombolt, úgy szakadt az eső, hogy a pilóták a hangárok biztonságos eresze alá nem látták a néhány méterre parkoló repülőgépeket. Az értekezletre egyébként 26 gépet vártak. Mindössze a szegediek érkeztek számon. A többiek – jóval modernebb és korszerűbben felszerelt – gépeikkel nem mertek nekivágni a veszedelmes útnak...

– A konferenciának sajátosan központjává váltunk ezzel az attrakcióval. Egy kicsit belegondoltam akkor, s annyira büszkének nem éreztem magam, mert elég szomorú, hogy itt tartunk. Az első világháború színvonalán vagyunk kénytelenek kockáztatni. Akinek pedig több pénze van, annak úgy látszik több az esze is, hiszen nem mert nekivágni – mosolyodik el itthon, a szegedi repülőtér biztos padján Podolcsák András.

Takács Viktor

■ **Rendhagyó beszélgetés politikáról, sportról, tisztességről**

Szilvásy úr, akar ön polgármester lenni?

Beszélgetésünk apropója: elterjedt a hír, hogy Szilvásy úr polgármester akar lenni. Nos, hogy a kósza hírek ne keringjenek tovább, a „legilletékesebbnél” érdeklődtünk az információ helytállósága felől.

■ **Képviselő úr, igaz-e, hogy ön Szeged polgármestere akar lenni?**

– Most azt kérde tőlem, hogy szeretné-e vagy akarok-e?

■ **Azt kérdem: akar-e?**

– Erre azt kell felelnem, hogy akarok.

■ **Csaknem egy évvel a parlamenti és az önkormányzati választások előtt, hogyan ítéli meg az erőviszonyokat és az ön esélyeit?**

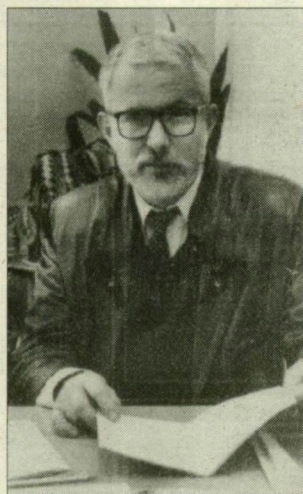
– Kérem szépen, először is azt bocsátanám előre, hogy jó polgármester Szegeden és másutt is csak az lehet, s ezt a korábbi időszakok gyakorlata megerősíti, aki előbb belekóstolt az országos politikába, magyarul: előbb a város országgyűlési képviselője volt, némi országos kitekintés birtokában lett a város első embere. Én a jelen pillanatban azt mondom, hogy jó lenne, vagy jobb lenne először országgyűlési képviselőnek lenni, s csak azután polgármesternek.

■ **Szilvásy úr a Jogi és Ügyrendi Bizottságot vezette. Most egy újabb szóval, tehát tartalommal is bővíti a bizottság. Ez pedig a sport. Szeged sportjában nincs éppen minden rendben... Milyen tapasztalatai vannak az elmúlt időszakról és mit kíván még tenni**

Dr. Szilvásy László, a KDNP Csongrád megyei elnökét, önkormányzati képviselőjét, a képviselő-testület Jogi, Ügyrendi és Sportbizottságának elnökét sokan ismerik a városban és azon kívül is. A szegedi jogász, aki egyébként ügyvédi magánpraxist folytat, egyik meghatározó személyisége a jelenlegi városi önkormányzati testületnek. Hogy miért? Erről valószínűleg a helyi televízió élő adásait nézők és az újságolvasók is meggyőződhetnek: Szilvásy képviselő úr felszólalásaira mindig oda kell figyelni. Nemcsak azért, mert kissé „ügyvédes” stílusban adja elő mondandóját, hanem, mert e mondandó általában vitát vált ki a városatyák körében, mégpedig nem csak az ellenzék padsoraiban, hanem esetenként saját frakciójában is. Városatyai minőségében, továbbá az egyik legjelentősebb bizottság elnöki szerepében, a képviselő azok közé tartozik, aki nem rejtja véka alá a véleményét és azt kereken, sokszor ironikus kicsengéssel mondja ki, tetszik az valakinek, vagy sem.

az önkormányzati munkában megbízatása lejártáig?

– Az önkormányzati munkában szomorú tapasztalatokat szereztem. Ezt már többször és többeknek elmondtam, nyilvánosan és nem nyilvánosan. Hogy miért? Ennek nyilvánvalóan több oka is van. Maga az a tény, hogy az önkormányzati törvény messze van attól, hogy tökéletesnek nevezzük, magán viseli azt, hogy ez egy kétharmados törvény és ennél fogva bele kellett suszterolni mindenkinek az elgondolását, aminél fogva aztán nem lett belőle egy kerek egész törvény. Ez az egyik oldala. A másik: mindazok, akik bekerültek az önkormányzatba, azoknak nem volt semmilyen tapasztalatuk, nem is lehet, mert ilyen nem volt, az ötven évvel ezelőtti önkormányzati képviselők többsége nem is él már... Ehhez még hozzájött a hivatal hozzáállása, hogy ezt a szép kifejezést használjam. Ez

Dr. Szilvásy László (Fotó: Nagy László)

viszont egészen más volt korábban, hiszen az elmúlt negyven évben a hivatal önálló hatósági jogosítvánnyal bírt. Most ezek a jogosítványok megszűntek, amit nehezen viselnek el a hivatalban, vagy még, ha el is tudják, akkor is egyszerűen megfélekednek

erről. A bizottságok munkája is nehézkesen megy, még azoké is, amelyeknek önálló döntési jogosítványuk van, de ugyanez vonatkozik a közgyűlésre is.

■ **Miért?**

– Egyfelől ők sem tudják, hogy mi az a döntési felelősség, másfelől pedig azért, mert a politikai vita ezt nem teszi lehetővé. Magyarán: ha az egyik oldal javasol valamit, akkor a másik oldal azt „csak-azértis” leszavazza, mert ha az jó ötlet, kedvező javaslat és kikerül a közvéleménybe, hogy az az oldal javasolta, akkor azt gondolják, gondolhatják, hogy azon az oldalon ülnek az okos emberek... Emiatt folyik partalanul a vita. S ha most el szabad mondanom, akkor mindjárt el is mondom, hogy az általam vezetett bizottságban úgy vezetem az ülést, hogy tisztában vagyok vele: néha elvtelen kompromisszumot is kell kötni. Így az ügyet két óra alatt elintézzük, a közgyűlésen néha két ülésnap kell ehhez.

■ **A sportbizottság elnöke miként látja Szeged sportjának helyzetét?**

– Azt hiszem, a sport kérdése, rossz helyzete, nem csak szegedi probléma... Az elmúlt években elég sok ember forgolódott, bábáskodott a sportklubok körül. Ezek ilyen vagy olyan okok miatt kikoptak onnan, sértődött emberek lettek és nyilván most kívülről fújják azokat, akik benn vannak... Régen a finanszírozás kérdését meg lehetett oldani úgy, hogy behívtuk a vállalatok vezetőit a Nagy Házba, azt mondtuk az elvtársaknak, hogy te ennyi, meg ennyi embert veszel fel –

és elintéződött a „dolog”. Ma ez már nem megy. Most az a gond, hogy egy Szeged nagyságrendű városban azonos sportágat azonos szinten akarnak tartani, több helyen is. Például a labdarúgás esetében. A pénzelés kérdése pedig megoldatlan. A még életképes és tökeerős cégek, az egy Picket leszámítva, nem szegedi székhelyűek. Így nem is finanszírozzák, vagy csak részben a szegedi sportegyesületeket. Marad tehát a város nyakán ez a gond. Ez is...

■ **A KDNP – úgy tűnik – „felmenőben” van. Felelős képviselők részéről többször elhangzott, hogy ennek az országnak a jövője az erkölcsi megtisztulásban, a morális szilárdságban rejlik. Önnek erről mi a véleménye?**

– Erkölcsi tisztaságra szükség van. Ilyen vonatkozásban eleve optimistának kell lenni. Én inkább úgy fogalmaznék, hogy helyre kell állítani az erkölcsi rendet, ami, s ezt azonnal hozzá kell tennem, egy ilyen korszak után nem éppen könnyű feladat... Erre kell tehát törekedni. Valami ideális cél kellene a társadalom számára, mégpedig a mércék vonatkozásában. Ezt így fogalmaznám meg: arra kell törekedni, hogy a tisztességnak, a tisztességes munkának, az ilyen üzleti életnek, egyáltalán a társadalmi tisztességnak legyen ázsója, ez legyen a mércé, ne pedig a tisztességtelenség!

■ **Kire hárul e feladat?**

– Mindenekelőtt a fiatalokra, azokra, akik e mércék szerint az új, tisztességesebb erkölcsi rendet megvalósíthatják. Itt kell megjegyezni, hogy jelentős szerep jut e téren az egyházaknak is, mégpedig minden vallási felekezetnek, hiszen ezek eleve olyan morális célt tűznek ki, amelyik a társadalom keretein belül is a tisztességnak ad elsőbbséget...

Kisimre Ferenc

Meghalt Soós Sándor, a finn katona

Élt Szegeden egy idős ember, aki fiatal korában sok magyar társával elindult Finnországba, hogy bekapcsolódjon az orosz-finn háborúba, a finnek oldalán. Régen volt, 1939 őszén indultak. Hatalmas kerülővel mentek, körülkerülték Európát, míg végre Párizsba értek. Áthajóztak Angliába, fölmentek Skóciába, onnan indult ötvenhárom hajó, vitte a világból összetoborzott önkénteseket. Miért kellett ekkorát kerülniük? Kevesen tudják ma már, hogy akkoriban élt még a szovjet-német megneemtámadási szerződés. Úgy kellett menniük, hogy a németek meg ne tudják.

Soós Sándor volt az a fiatalember, aki Szentéről negyedmágával indult el. Bevetésük elmaradt, két nappal a kitűzött dátum előtt fegyverszünetet kötött a hatalmas ország a maroknyi finn néppel. Ötven évvel a fegyverszünet után merte nyilvánosan bevallani, hogy ő is ott volt a Téli háború küszöbén. A finn követségen fogadták a „hadra kelt sereg” megmaradt tagjait. Sándor bácsi köszönte meg a kitüntetést, és elkészínt katonatársaitól is: úgy lehet, mi már többet nem találkozzunk. Szegeden mondta el életének ezt a szakaszát, most kaptuk a hírt, hogy a napokban, 85 éves korában meghalt Szolnokon. Tiszteletbeli elnöke volt többek között a Magyar-Finn Baráti Körnek is.

Csütörtökön délután 2 órakor temetik Szolnokon, a Körössy úti ravatalozóból.

Rablófogás

Hétfőre virradó éjszaka a rendőrség elfogta a budapesti XX. kerületben lévő Gyömrői úti benzinkút ellen, vasárnap hajnalban végrehajtott rablás elkövetőit. K. László 17 éves és S. János 16 éves budapesti lakosokat.